

Сильна візуальна айдентика робить бренд упізнаваним, допомагає формувати довіру та створює емоційний зв'язок із клієнтами.

Розробка стратегії брендингу – це процес створення унікального образу компанії, який допомагає їй виділитися на ринку, завоювати довіру клієнтів і зміцнити свою конкурентоспроможність.

Ключовими етапами розробки стратегії брендингу є:

1. Визначення місії, цінностей та бачення бренду;
2. Аналіз ринку та конкурентів;
3. Розробка унікальної торгової пропозиції;
4. Формування візуальної айдентики;
5. Розробка комунікаційної стратегії;
6. Створення емоційного зв'язку з аудиторією;
7. Моніторинг та адаптація стратегії.

Отже, правильно розроблена стратегія брендингу дозволяє компанії створити сильний імідж, підвищити впізнаваність і забезпечити лояльність клієнтів на довгострокову перспективу.

Література:

1. Боковець В. В. Управління іміджем підприємства : електронний навчальний посібник комбінованого (локального та мережного) використання. Боковець В. В. Вінниця : ВНТУ, 2024. 112 с.

2. Лютковський Д. Формування позитивного корпоративного іміджу підприємств. *Актуальні проблеми економіки та управління на сучасному етапі*. Матеріали IV Міжнародної студентської науково-практичної конференції 7 листопада 2019 року, Тернопільський національний економічний університет, м. Тернопіль, 2019. С. 240-242.

3. Погосян К.В., Литвиненко К.О. Корпоративний імідж як чинник конкурентоспроможності компанії. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського*. Серія: Економіка і управління Том 31 (70). № 2, 2020. С. 24-28.

СВІТОВІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА

РОМАНЕНКО О. Б., старший викладач кафедри підприємництва та бізнес-адміністрування

Харківський національний університет міського господарства імені О.М. Бекетова, м. Харків, Україна

Державно-приватне партнерство (ДПП) є ключовим інструментом розвитку економіки в умовах сучасних викликів і потребує нового підходу для забезпечення сталого розвитку. У багатьох країнах світу ця форма співпраці стала важливим механізмом фінансування інфраструктурних проектів, надання соціальних послуг і підтримки інновацій. З кожним роком моделі ДПП еволюціонують, пристосовуючись до змінюваних соціально-економічних реалій. Даний підхід дозволяє ефективно використовувати ресурси держави та

приватного сектору для досягнення спільних цілей, однак він не позбавлений труднощів і ризиків, які потребують гнучкого реагування та постійного вдосконалення.

Державно-приватне партнерство як концепція отримало своє визначення наприкінці XX століття, хоча подібні форми співпраці між державою та приватним сектором існували й раніше. Основними видами ДПП є:

- *концесії та концесійні угоди* – державний орган передає приватному партнеру право на управління та експлуатацію об'єкта інфраструктури на певний термін з можливістю отримання прибутку;

- *публічно-приватні фінансові ініціативи* – приватні компанії фінансують інфраструктурні проекти за умови подальшого повернення інвестицій через оплату послуг, що надаються державі або кінцевим користувачам;

- *контрактні моделі* – приватні компанії надають послуги чи виконують роботи за державні кошти, що забезпечує ефективність і зниження ризиків для держави.

Ці моделі відрізняються рівнем залучення приватного капіталу, ступенем ризику та контролю з боку держави.

Однією з головних причин зростання популярності ДПП є необхідність у фінансуванні великих інфраструктурних проектів. Створення і модернізація інфраструктури, яка є основою для економічного зростання, вимагає значних інвестицій, яких держави не завжди можуть забезпечити з власних коштів. Тому країни, від Сполучених Штатів до Індії, звертаються до ДПП як до одного з ефективних механізмів для залучення приватних інвестицій у розвиток транспорту, енергетики, водопостачання та інших стратегічних секторів [1].

Держави все частіше використовують ДПП для надання громадянам якісних послуг, зокрема в освіті, охороні здоров'я та житлово-комунальному господарстві. Відповідальність за надання цих послуг передається приватним компаніям, проте фінансування і регулювання залишаються за державою. Такий підхід дозволяє покращити якість послуг при збереженні доступності для широких верств населення [2].

Для державно-приватного партнерства характерні такі тенденції розвитку:

1. *Зміна характеру взаємодії між державою і приватним сектором.* У найближчі роки спостерігається змінена роль приватного сектору в ДПП, зокрема через поглиблену інтеграцію технологій. Часто приватні партнери не тільки фінансують, а й впроваджують інноваційні технології для покращення роботи інфраструктури, наприклад, в енергетичному секторі через використання відновлювальних джерел енергії чи у сфері транспорту через «розумні» дороги та автоматизовані транспортні системи [3].

2. *Сталий розвиток та зелені ініціативи.* У відповідь на виклики зміни клімату та необхідність переходу до сталої економіки, дедалі більше держав починають активно включати елементи сталого розвитку у свої ДПП. Включення принципів екологічної стійкості в умови угод ДПП дозволяє не тільки сприяти зменшенню викидів парникових газів, але й залучати нові типи інвестицій, зокрема зелені облігації та екологічно чисті технології [4].

3. *Цифровізація управлінських процесів.* Дуже поширеною в останні роки є цифровізація управлінських і моніторингових процесів. Завдяки використанню блокчейн-технологій, автоматизованих систем і штучного інтелекту, стало можливим значно знизити адміністративні витрати та забезпечити більшу прозорість у реалізації проектів ДПП. Особливо це важливо для країн з високими ризиками корупції [5]. Крім того, цифровізація дозволяє ефективніше збирати та аналізувати дані для оперативного прийняття рішень.

4. *Міжнародні ініціативи та співпраця.* Завдяки глобалізації і розвитку міжнародної торгівлі, з'являються нові моделі ДПП, спрямовані на спільне вирішення глобальних проблем, таких як зміна клімату, пандемії та інші. Важливим прикладом є міжнародна ініціатива «Зелений пояс» у рамках ООН, яка сприяє розвитку екологічно сталих проектів через механізм ДПП, надаючи країнам, що розвиваються, фінансову та технічну допомогу [6].

Серед проблем і викликів розвитку механізму ДПП можна виділити наступні:

1. *Високий рівень ризику.* Незважаючи на великі переваги, ДПП не є безризиковим механізмом. Приватні інвестори часто бояться невизначеності, яка може виникнути внаслідок політичних змін, регуляторних змін або економічних криз. Уряди повинні враховувати ці фактори і забезпечити належний рівень стабільності, щоб знизити ризики для приватних компаній [7].

2. *Корупція та недостатня прозорість.* Особливо в країнах з недостатньо розвиненими інституціями управління існують значні ризики корупції та неефективного використання коштів. Це може призвести до провалу проектів і зменшення інтересу з боку приватних інвесторів. Прозорість, ефективний контроль за виконанням угод і боротьба з корупцією є важливими умовами успіху ДПП [8].

3. *Необхідність створення сприятливого правового середовища.* Одним з важливих аспектів успішного розвитку ДПП є створення ефективного правового та регуляторного середовища. Уряди повинні розробити чіткі правила та процедури для укладання угод, що дозволяють мінімізувати юридичні та фінансові ризики, а також забезпечують рівність і прозорість для всіх учасників.

Стосовно перспектив розвитку ДПП слід відмітити, що у найближчому майбутньому можна очікувати посилення міжнародної співпраці у сфері ДПП, зокрема через розвиток глобальних ринків фінансування. Великі міжнародні фінансові інститути можуть стати ключовими партнерами у реалізації великих інфраструктурних проектів на міжнародному рівні.

Важливим напрямом розвитку ДПП є інтеграція нових технологій в управлінські процеси та реалізацію проектів. Системи штучного інтелекту, аналіз масивів даних і роботизація дозволять значно знизити витрати та підвищити ефективність проектів, що фінансуються через ДПП.

Іншим важливим напрямком є підвищення участі громадянського суспільства та неурядових організацій у контролі та моніторингу проектів ДПП. Це дозволить підвищити рівень прозорості і довіри до таких проектів, а також мінімізувати корупційні ризики.

Отже, державно-приватне партнерство продовжує розвиватися як важливий інструмент для забезпечення інфраструктурного розвитку та економічної стабільності в умовах глобалізації. Інновації, сталий розвиток, регуляторні реформи та ефективне управління залишаються основними рушіями успішної реалізації проектів ДПП на глобальному рівні. Проте для досягнення максимальних результатів необхідно приділяти увагу зменшенню ризиків, підвищенню ефективності управлінських практик та розвитку міжнародної співпраці.

Література:

1. Kim, T. J. (2021). The Role of PPP in Infrastructure Development. *Journal of Public Infrastructure*, Vol. 45, P. 56-69.
2. Lutz, E. H. (2020). Public-Private Partnerships in Healthcare Services. *International Health Review*, Vol. 33, № 2, P. 112-120.
3. Davis, J. M. (2021). The Digital Revolution in Public-Private Partnerships. *Tech Innovations Journal*, Vol. 38, P. 24-38.
4. Green, A. C. (2021). Sustainable Development in Public-Private Partnerships. *Environmental Economics*, Vol. 16, P. 99-107.
5. Patel, P. R. (2021). Risk Management in PPP Projects. *Global Finance Review*, Vol. 29, P. 77-89.
6. United Nations (2022). Public-Private Partnerships for Global Sustainability, UN Global Compact Report. URL : <https://www.un.org/humansecurity/online-global-event-critical-public-private-partnerships-for-sustainable-development/>.
7. Lee, R. K. (2020). Addressing Corruption in Public-Private Partnerships. *Journal of Political Economy*, Vol. 41, P. 12-29.
8. Warner, F. S. (2020). Transparency and Accountability in PPPs. *Public Sector Review*, Vol. 13, P. 45-60.

ЕКОНОМЕТРИЧНИЙ АНАЛІЗ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ ВВП ТА НАЦІОНАЛЬНОГО ДОХОДУ США З ВИКОРИСТАННЯМ ЛАГОВИХ МОДЕЛЕЙ

ГЛИЩУК Д. В., здобувач вищої освіти

Львівський національний університет імені Івана Франка, м. Львів. Україна

Аналіз взаємозв'язку між валовим внутрішнім продуктом (ВВП) та національним доходом є ключовим аспектом макроекономічного дослідження. Ці показники відображають стан економіки країни та її здатність до зростання. Розуміння механізмів їх взаємодії дозволяє розробляти ефективні економічні політики, спрямовані на стимулювання економічного розвитку.

У сучасному світі, де економічні умови постійно змінюються, особливої актуальності набуває аналіз лагових залежностей між макроекономічними показниками. Лагові моделі дозволяють враховувати вплив минулих значень факторних ознак на поточні значення результативної ознаки, що є особливо важливим для прогнозування та прийняття обґрунтованих економічних рішень.